

Rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 6. 1955, sp. zn. 2 To 81/55

Číslo:

Právní věta:

Byl-li obviněný odsouzen k trestu dodatkovému vyměřenému k jinému dříve uloženému trestu, je pro otázku, zda uplynula doba podmiňující podle § 67 tr. zák. možnost zahlazení odsouzení, rozhodný úhrn (součet) obou trestů, t. j. trestu dodatkového a trestu, k němuž byl dodatkový trest uložen.

O zahlazení odsouzení nutno rozhodovat vždy podle §§ 67 a 68. tr. zák. z r. 1950, i když jde o tresty uložené podle trestních zákonů dříve platných.

Soud: Krajský soud v Hradci Králové

Datum rozhodnutí: 07.06.1955

Spisová značka: 2 To 81/55

Číslo rozhodnutí: 29

Číslo sešitu:

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla:

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Lidový soud ve Vrchlabí zamítl žádost odsouzeného za zahlazení odsouzení, k němuž došlo rozsudkem okresního soudu v Mariánských Lázních z 8. září 1949, jímž byl odsouzenému uložen trest deseti měsíců těžkého žaláře jako trest dodatkový (§ 265 tr. ř. z r. 1873) k trestu žaláře uloženému mu rozsudkem téhož soudu z 16. srpna 1949. Lidový soud svoje rozhodnutí odůvodnil tím, že odsouzený nevedl po výkonu trestu odnětí svobody uloženého mu v trvání deseti měsíců (který si spolu se započtenou vazbou odpykal 10. listopadu 1949) nepřetržitě řádný život pracujícího člověka.

Krajský soud zamítl stížnost odsouzeného.

Z odůvodnění:

Odsouzený ve své stížnosti podané proti shora uvedenému usnesení uvádí, že posudek podaný kádrovým oddělením podnikového ředitelství podniku, kde byl odsouzený zaměstnán, neodpovídá pravdě, že naopak jako těžební mistr pracoval svědomitě, úspěšně zpracoval kalamitní těžbu, že ačkoliv měl značný počet brigádníků, ke všem se choval slušně, a vyslovuje názor, že nepříznivý

kádrový posudek byl ovlivněn tím, že poukázal na rozkrádání národního majetku v podniku a kritisoval různé nešvary, k nimž v podniku docházelo.

Krajský soud vyslechl dožádaným soudem tehdejšího kádrového referenta podnikového ředitelství zaměstnavatelského podniku a z jeho výpovědi zjistil, že tvrzení odsouzeného v jeho stížnosti je správné, že odsouzený se jevil jako slušný a tichý člověk a že svoji práci vykonával dobře. Na základě tohoto doplněného zjištění možno dojít k závěru, že odsouzený od odpykání trestu uloženého mu rozsudkem okresního soudu v Mariánských Lázních ze dne 8. září 1949 vedl nepřetržitě řádný život pracujícího člověka.

Přesto nejsou dány podmínky pro zahlazení jeho odsouzení. V daném případě nutno užít ustanovení § 67 tr. zák. z r. 1950, i když se jedná vesměs o odsouzení podle zákonů platných před účinností nového trestního zákona, neboť nového trestního zákona nutno užít ode dne jeho účinnosti (1. srpna 1950) zásadně při rozhodování ve všech případech jím upravených, i když nastaly před jeho účinností, s výjimkou jen těch případů, jež podle výslovného jeho znění mají být řešeny podle trestních zákonů dříve platných. Takovou výjimku uvádí pouze § 12 tr. zák., pokud jde o posouzení trestnosti činu, a § 309 tr. zák. ohledně v ý k o nu trestů pravomocně uložených před účinností tohoto zákona. Zahlazení odsouzení se však tyto výjimky netýkají.

Citovaným rozsudkem z 8. září 1949 byl obviněný odsouzen pro spoluvinu na pokusu opuštění republiky podle §§ 5, 8 tr. zák. z r. 1852 a § 40 zák. č. 231/1948 Sb. a nedovoleného ozbrojování podle § 29 odst. 1 písm. b) zák. č. 231/1948 Sb. k trestu na svobodě v trvání deseti měsíců. Tento trest odpykal (spolu se započtenou vazbou) dne 10. listopadu 1949. V rozsudku se uvádí, že se obviněnému ukládá se zřetelem k § 265 tr. ř. z r. 1873 tento trest jako dodatkový k trestu uloženému mu rozsudkem okresního soudu v Mariánských Lázních ze dne 16. srpna 1949. Krajský soud si tyto spisy vyžádal a zjistil z nich, že odsouzený byl uvedeným rozsudkem odsouzen pro zločin dvojnásobného manželství podle § 206 tr. zák. z r. 1852 k nepodmíněnému trestu na svobodě na tři měsíce. Vzhledem k tomu, že trest dodatkový tvoří s trestem, k němuž byl uložen, jednotu, takže oba takové tresty nutno považovat za jediný celek, je třeba s hlediska § 67 tr. zák. o zahlazení odsouzení hledět na oba tyto tresty jako na jedině odsouzení. V daném případě jde proto o odsouzení k dočasnému trestu odnětí svobody převyšujícímu jeden rok. Lhůta, po kterou musí odsouzený po výkonu trestu (po jeho prominutí nebo promlčení jeho výkonu) nepřetržitě vést řádný život pracujícího člověka pak činí podle §67 odst. 1 písm. a) tr. zák., jde-li o odsouzení k trestu převyšujícímu jeden rok, deset let. Tato lhůta doposud neuplynula. Nelze proto stížnosti odsouzeného vyhovět a jeho odsouzení zahladit.

* Co platí v této souvislosti ohledně dodatkového trestu uloženého podle § 265 tr. ř. z r. 1873, platí stejně ohledně dodatkového trestu uloženého podle § 22 odst. 2 tr. zák. z r. 1950, kde je jednota trestu dodatkového s trestem, k němuž byl uložen, výslovně zdůrazněna (slova: „Dodatkovým trestem se trest dříve uložený doplní tak, jako by šlo o trest úhrnný podle odstavce 1“).